

PAĐEN-FARKAŠ, DUBRAVKA. NIJE ME STRAH. ZAGREB : SIPAR, 2011.**Martina Čarija**

Centar za djecu, mlade i obitelj MODUS

"Strahovi su kod djece normalna pojava" rečenica je koju često čujemo od roditelja, medija i stručne javnosti. Dodala bih na to da su strahovi, pa čak oni ne baš sasvim racionalni, normalna pojava kod svih ljudi. Tko od nas, kada se našao u potpuno mračnoj prostoriji nije nekada barem pomislio, nalazi li se u kutu neka "neman" koja će me u mraku zaskočiti?

Razlika između djece i odraslih jest u dječjoj mašti koja će pomoći da se izgled i namjere te "nemani" razrade u detalje, čime će "neman" postati samo još više zastrašujuća. Slikovnica "Nije me strah" čitatelja uvodi u unutarnji svijet dječaka Tina koji je, kako mu okolina govori, "plašljiv". Svi Tinovi doživljaji tijekom šetnje parkom, maštovito su opisani, a paniku i zakočenost nastale preplavlivanjem strahom možemo zaista osjetiti kao da se i nama događaju.

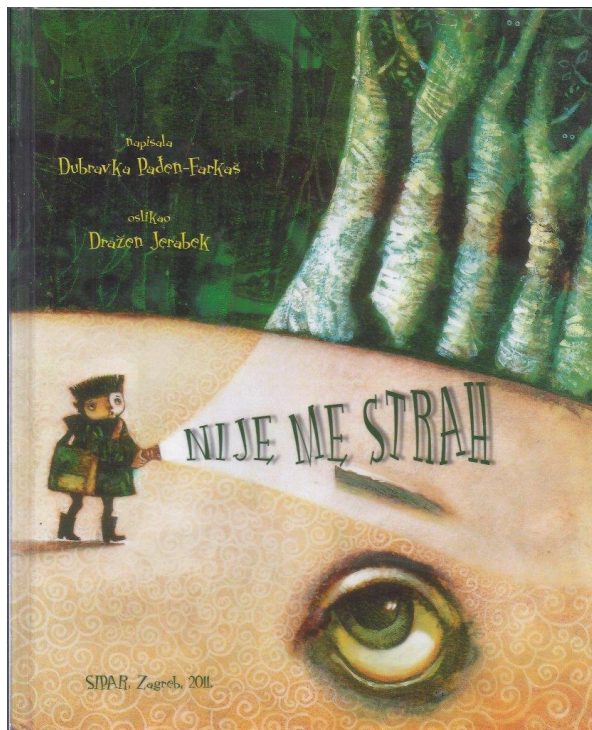
"Zašto djeca imaju strahove?" najčešće je pitanje roditelja koji ne znaju na koji bi način pomogli djetetu da se suoči sa njemu zastrašujućim pojavama. Pa čak se i Tin na početku zapitao "Zašto je sve oko mene tako jako, jako strašno?" A s druge strane, kada Tin nabroji sve čega se boji, od vuka ispod kreveta preko grmljavine pa do zubatog djecozgraba, odraslima može postati vrlo jasno: njihova mašta čarobna je upravo stoga što može stvarati ono što ne postoji, ono što osjetilima nije dostupno. Također, može od neživih objekata učiniti vrlo živa i živopisna bića.

Dječju maštu treba poticati i biti svjestan da će djeca što su starija, to bolje razlikovati maštu od zbilje, ali nekada trebaju pomoć odraslih u tome. Priča zapravo predstavlja dobar primjer i roditeljima vezano uz način na koji mogu pomoći vlastitoj djeci pri nošenju sa strahovima. Djetetu neće pomoći negiranje postojanja straha, kao što to ni Tinova majka nije napravila kada je on odvažno odlučio krenuti kroz zastrašujuću

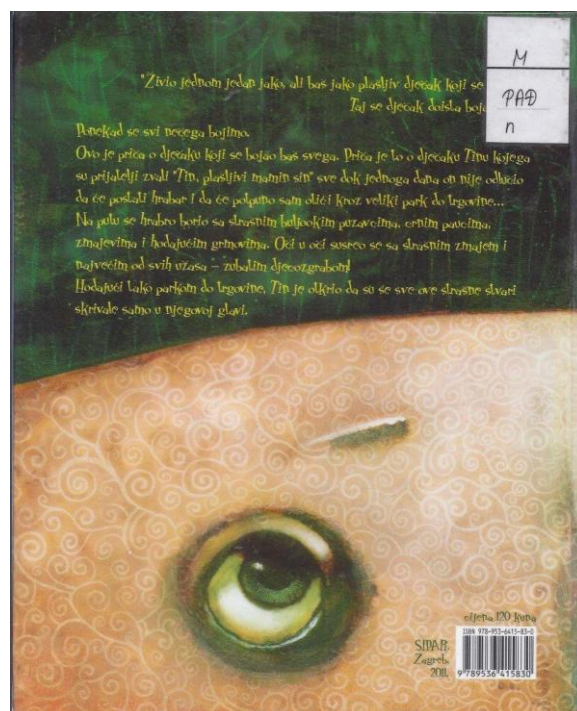
park, već vjerovati djetetu da se zaista osjeća tako kako opisuje. Djeca nemaju učvršćen osjećaj samoučinkovitosti i samodostatnosti, drugim riječima, djeca su svjesna da se ne mogu brinuti sama o sebi, nemaju osjećaj da se mogu nositi sami sa svijetom te možemo očekivati da ih proizvodi njihove bujne mašte nekada mogu poprilično zastrašiti jer se s njima susreću potpuno sami. "Nije me strah" ne poručuje da se ne bojimo jer po pitanju straha ni djeca ni odrasli nemaju puno mogućnosti izbora, već normalizira pojavu strahova i poručuje da su "u strahu velike oči" te se sa strahom možemo nositi pomoću poruka samoumirivanja i samoohrabrivanja. Ovo su vještine s kojima se ne rađamo, već ih učimo po modelu tijekom odrastanja, a to su ujedno vještine koje će nam kasnije, u stresnim situacijama, pomoći da sačuvamo vlastitu psihičku dobrobit. Jedna od takvih samoumirujućih poruka, koja će Tinu očito puno pomoći jest ujedno i poruka koju je dobio od svojih roditelja: "Sve je to u mojoj glavi." kojom se zapravo kaže: Čujemo i razumijemo da se bojiš i znaj da nisi u opasnosti jer te vlastita mašta zna prevariti.

Ova slikovnica zapravo nam poručuje da ne vrijedi zastarjela ideja kako su svi dječji izazovi mali, već bezobzira koliko smo stari, ono što nas straši najveći je mogući izazov s kojim ćemo se suočavati samo jednom, ali će nam za to trebati ogromna hrabrost i snaga.,

Galerija

Slika 1.

Slika 2.